

Jenny Offill

Esriptora

“La feina va bé, però sembla que s’acosta la fi del món”. Aquest és l’esperit de ‘Com el temps’ (Amsterdam/Asteroide). Després del fenomen ‘Departament d’especulacions’, Offill torna amb un relat fragmentari i ple de sarcasme sobre el caos en què vivim ara.

LIONSTAR / AMSTERDAM

“Trump ha destruït les regles de la societat civil”

◆◆◆◆ Laura Serra

La narrativa fragmentària, plena d’ocurrències, curiositats, enigmes, pensaments profunds i veritats com temples torna a ser l’esquer de la nova novel·la de Jenny Offill, *Com el temps* (Amsterdam / Libros del Asteroide). Després de dissecar la parella a *Departament d’especulacions*, ara se centra en observar el món a través de la mirada pragmàtica, sarcàstica i distant d’una bibliotecària de mitjana edat de Brooklyn, amb marit i fill i un germà drogodependent. La Lizzie veu com el món va a la deriva i porta el lector a témer alguna gran catàstrofe. El títol polisèmic del llibre diu molt de les possibilitats de lectura que ofereix la novel·la.

Confesso que, al principi, vaig pensar que el gran perill que s’intueix al llibre era Donald Trump. Després vaig pensar que es tractava de l’apocalipsi real pel canvi climàtic. I després va venir una pandèmia!

Qui hauria dit que tindríem tants tipus de caos quan sortís el llibre? La pandèmia ens ha demostrat de forma cruel com estem d’interconnectats. Això també serveix per al canvi climàtic. I per a Trump, que encara no ha cedit davant el president electe. És una situació perillosa; vol estar al poder passi el que passi. Ell i el partit republicà han destruït les regles de la societat civil: molts americans estan lluitant contra la demografia canviant del nostre país. Aquesta tonteria de *Make America great again* en realitat defensa *Make America white again*. Els que hi donen suport estan signant una agenda racista.

Parles molt de la por i d’un cert clima d’inseguretat. Quin efecte té tot això? La por ens ha paralytitzat? Crec que l’acció és l’antídot contra el temor i la por. Pot ser paralytitzant pensar en aquestes grans qüestions sobre la crisi climàtica o la invasió

“**SEMPRE M’HAN INTERESSAT ELS MOMENTS MÉS PETITS DE LA VIDA, ALLÒ QUE FÀCILMENT ET PODRIA PASSAR PER ALT**”

del feixisme, però trobar maneres d’implicar-te en l’acció col·lectiva et permet sentir-te útil.

Al llibre hi ha alguns placebos o consols davant la incertesa. Un és la meditació... i també la lectura?
No he aconseguit mai meditar durant un període de temps llarg. Començoi i paro al cap d’uns dies. Però la lectura sí que ha estat una de les meves formes principals de consol des de petita. Encara ho és.

Deixa’m plantejar-te una pregunta tal com surt al llibre: ¿el món no se n’ha anat sempre a la merda?
Sí, però ara les coses es mouen més ràpidament. I com que estan tan interconnectades, més coses estan caient a la vegada.

Em sembla que el teu estil narratiu vol acostar-se a la manera com pensem: a vegades coses importants, d’altres absurditats, alguna

curiositat, algun aforisme, també hi ha escenes de rutina. ¿Com construeixes aquest puzzle i com creus que el lector el llegeix?

Sí, intento escriure d’una manera que sembli propera a com penso. En certa manera, també m’agrada col·laborar amb els lectors. Poso tots els fragments narratius a la pàgina, però no ho explico tot. Confio que els lectors entenguin com s’uneixen. Trigo molt de temps a escriure un llibre [fins ara Offill ha publicat tres novel·les] perquè vull assegurar-me que cada fragment pugui tenir sentit sol i a la vegada encaixar en la història principal.

Moltes vegades hi apareixen escenes que no sortirien en altres novel·les, que serien el·lipsis.

Sempre m’han interessat els moments més petits de la vida, allò que fàcilment et podria passar per alt. Crec que moltes de les emocions més importants de les nostres vides passen en aquests moments de transició, quan no ho esperem.

En aquesta novel·la inventes una protagonista bibliotecària, una feina que li permet ser un pou de saviesa i mirar-ho tot des de la barrera. Els bibliotecaris veuen una increïble secció transversal de la societat a la seva feina. Vaig fer-la bibliotecària perquè tingués una visió àmplia del que passa al seu voltant. També em va agradar la idea que pogués treure’n no només coneixements pràctics sinó també coneixements erudits per abordar les qüestions existencials més difícils.

Sembla que la Lizzie tenia uns altres plans de vida però van fracassar. I el seu germà addicte hi té molt a veure. Ara sembla que no tingui grans ambicions.

Diria que la Lizzie té una bona vida i interessant. No està gaire interessada en la idea tradicional d’èxit i fracàs. Ella diria que tenir una feina que t’agradi i gent que t’estima és guanyar. I li encanta el seu barri perquè s’hi troba gent que va venir a Nova York de tot el món.

També té un fill i un marit, però en una part del llibre marxen i la Lizzie té un mig affaire. ¿Ja vas parlar prou de la parella en l’anterior?

Aquesta novel·la està molt més enfocada al món en general que l’última, que se situava en una esfera domèstica més petita. La Lizzie és el personatge principal, però no és el centre: sempre li interessa el que passa al seu voltant.

¿Ser infidel només mentalment és que el món no gira rodó?

Probablement hauria d’haver fugit al Canadà amb el seu crush guapíssim. Potser se’n penedirà. ◆◆